

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

METAL KELEBEK

A high-contrast, black and white close-up portrait of a man's face. He has a full, dark beard and mustache, and his eyes are wide and staring directly at the camera. The lighting is dramatic, with deep shadows on the sides of his face and under his beard, while the center of his face and forehead are more brightly lit. The background is dark and indistinct.

cem savran

METAL KELEBEK

*saatin kelebek anahtarını
tutuyorum avucumda sımsıkı
ısınıyor, sıcacık oluyor vücudumun ısısıyla
bilmem canlanır mı açsam avucumu
başlar mı yeni bir fırtına, onun kanat çırpışlarıyla?*

“Bir şiir (Karakalem Bir Fırtınada) okudum. Doydum. Kuşkusuz acıktırarak cinsten. Cem Savran’ın büyük ölçüde yeraltında seyreden şiir ırmağı inceldiği (...) -fakat kopmadığı- yerden dışa vurmuş! Yeterince yaşarsak şiirimizin zamanını yeniden ele geçireceğinin, mekânına ait olacağının kanıtlarından biri bu önemli şiir. Şiirine tanıklığın gönenciyle Savran’a teşekkürler.”

Ferruh Tunç

ISBN 978-605-69380-3-0

12 TL

cem savran

METAL KELEBEK

Cem Savran, 1965 Kadirli doğumlu. Eylül 1980'de Diyarbakır Anadolu Lisesi'nden atıldı. DTCF'de Rus Dili ve Edebiyatı öğrenimi gördü. Puşkin ve Yesenin'den şiirler çevirdi. 1989-1990 yılları arasında Ahmet Erhan ve Hakan Şen'le *Silgi* dergisini; 1992-1995 yılları arasında *Promete* dergisini çıkardı. Promete Yayınlarını yönetti. *Başkentte Sanat* dergisini kurdu, yönetti. *Kül* dergisinin çıkışına destek verdi. Ahmet Ayça, Mehmet Canbaş takma adlarıyla yazılar yayımladı. Pek çok dergide, gazetelerde şiirleri, yazıları, öyküleri yer aldı. Yayımlanmış iki şiir kitabı var: *Külden Adam* (1992) *A ve Ş ve K, Hançer Gelgitleri* (1995). Son yıllarda roman yazmaya odaklansa da şiirden hiç kopmadı... Yayımlanmaya hazır altı romanı bulunuyor.

YAZILI KÂĞIT YAYINLARI: 51

Şiir dizisi: 29

Metal Kelebek

Cem Savran

Baskı tarihi: **Ekim 2019**

ISBN: 978-605-69380-3-0

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Baskı: Ankara Ofset Basımevi
Büyük Sanayi Cad. Necatibey İş Hanı,
Alt kat No: 93/43-44 İskitler-Ankara
Tel: (0312) 384 50 63

YAZILI KÂĞIT YAYINLARI

Yayıncı Sertifika No: 40896

Atatürk Mah. Atatürk Cad. İrem İş Hanı
No: 2/10 Sincan-Ankara
Tel: (0312) 269 62 60 ve (0312) 283 82 66
e-posta: akabudak@gmail.com
İnternet satış adresi: www.imge.com.tr

cem savran

METAL KELEBEK

şiiir

YAZILI KÂĞIT YAYINLARI

PANTER VE CEYLAN

kesikti elektrik, kibrit akıp bir mum yaktım
bir ceylan koşturmaya başladı odamda
pencere aralığından giren rüzgârla dalga dalga.

ışıktandı, uçarcasına kırlarda
koşuyor ve gülümsüyordu sanki yazgısına
kısacık ömürlerin parlayıp sönüvermesine zamanda.

akşam siyah bir panter, izliyormuş avını dışarıdan
girdi pencere aralığından, binip sırtına rüzgârın
atıldı üstüne mum ışığından ceylanın.

aniden oldu her şey; söndü fitil, yattı yana
son kez parlayıp söndü gözü ceylanın
bir anda alıp götürdü panter onu karanlıklar yurduna.

UYKUyla UYANIKLIK ARASINDA

Gecenin bir yarısı kapım çalındı, açtım
sakındı ampulün ışığından bir adım geri çekildi karanlık
kimse yoktu kapıda, döndüm odama
aha! o da ne, her yaştan ben'ler beliriverdi odamda.

biri beş, biri on iki, diğeri yirmi, bir başkası otuz...
hemen her yaştan ben'ler ellerinde anı demetleri
neşeyle çevrelediler beni, sokuldular, sarıldılar, öptüler
tek tek kokladım, tek tek öptüm her birini
kimi neşeli, öfkeli hâlâ kimi, saf temiz çocuklar her biri.

abisiyim en büyüğün, babası yaşındayım kimilerinin
en çok en küçüğünü sevdim, oturarak dizlerime
bir sohbet bir muhabbet, anılar... acı, tatlı, hüznü...

nice sonra kapı çaldı tekrar, koştum açtım
bir adım geri sıçradı kulağını kapıma dayamış karanlık
kimseler yoktu kapımda
döndüm odama, kucakladı beni yalnızlık!

NİSYAN

karanlıkta zihnimin kuytuluğunda
nisyan adlı mezar kazıcısı belleğin
çalışıyor yine, vuruyor kazmayı art arda
bir ölü yatıyor bekleyerek gömülmeyi kenarda...

nisyan bırakıp kazmayı,
tükürüyor nasırlı avuçlarına
ve yapışıyor bu kez küreğin sapına
küreye küreye boşaltıyor
taşını toprağını açtığı çukurun.

yüzünde her hangi bir iz yok her hangi bir duygudan
küreği bırakıp tekrar alıyor kazmayı
yorulmak nedir bildiği de yok
yıllardır çalışıyor kafamın mezarlığında.

ıhlıyor toprak onun her vuruşunda
her vuruşu cınlatıyor kulaklarımı...
kıvılcımlar sıçırıyor kaya parçalarından
gıcırdıyor taşlar kazmasının ucunu her kanırtışta
tekrar kürek tekrar kazma
kürek... kazma... kürek... kazma...

çıkıyor sonunda iyice derinleştirdiği çukurdan.
itiyor ayağıyla zorlanmadan çukura
unutulmayı çoktan hak etmiş birini
iştahlı kurtçukların, çıyanların sofrasına...

GELMİŞ BULUNMA

olasılıklar denizinde dalgalar
dövüyor kıyılarımızı
her biri kendi iblisinin altında atlar
kalacağız bir gün altında nallarının
saçılıp dağılacak, sevecen dokunuşlarımız
göz göze gelişlerimiz, gülüşlerimiz,
sıcağı tenlerimizin, dilimizin tadı, o tatlı kokular
şu kulağımızdaki müzik, o güzelim anılar.

olasılıklar denizinde dalgamız belki de
çoğaltmakta kendini bir nice derinlikte...

telafisi yok geçen hiçbir an'ın!
tek avuntusu varlığımızın
su serper gönlümüze:
dünyaya gelmiş bulunma,
görünüp kaybolmalar ummanında.

olasılıklar denizinde dalgalar
çarpıp duruyor kıyılarımıza
zorunluluğun avuçlarında...

GİZLİ ARZU

ben bir bankta oturuyordum
öbür ben yanımda dikiliydi ayakta.
ben sigara içiyordum,
ayaktaki dikizliyordu etrafı.

sen çıkageldin karşımdan
kolunda başka bir sen.

yanımdaki ben koşup çıktı
yanındaki senin karşısına
yanındaki sen atıldı onun boynuna
öptü... öpüldü... öpüştüler...

yanımdaki ben, yanındaki senle
el ele uzaklaştı gitti neşeyle.

sen sen olarak geçtin gittin önümden
ben ben olarak bakakaldım arkandan.

KARAKUCAK

elense çekiyor bana hayat
her yeni günde elense
güçlü kolları, güçlü avuçlarıyla
yorup hırpalasa da beni
yıkılacak değilim elbette öyle kolayca.

yapışıyorum kispetine
tırpanlar atıyorum ayak bileklerine
kündeye getirdiğim bile oldu onu birkaç kere.

elense çekiyor bana hayat
ağır elinin sert darbesiyle diz çöktürüyor
dolanıp arkama sarılıyor belime
birbiri ardına aşırıyor üstünden
pek çok puan alıyor üst üste
güçlkle kurtuluyorum elinden.

düşmüyorum yakasından
yararlanıp bir anlık boşluğundan
yapışıyorum bir koluna
çekip indiriyorum çimenlere
fakat kıvrak, bırakmıyor arkasına dolanmama.

kan ter içindeyim
yuvarlanıp duruyoruz çimenlerde gece gündüz
bir gün yenecek beni biliyorum
ama yenişemiyoruz henüz.

YABANCI

zihnin yatak odasında
tuvalet masası, boy aynası önünde falan
gardırobundan çıkarıp
günün haleti ruhiyesini kuşan.

tak takıştır boynuna, bileğine, kulaklarına
anlamalarını yitirmiş fetişleri.
doldur ceplerine çıkarıp çekmecelerinden
gerektiğinde kullanmak için mimikleri, jestleri.

öfkelen, yerin, sevin, ağla, gül
yürü, eğil, kalk, sallan, bükül!

doğaçlamaya yer yok, aşırılığa asla
medeniyet diyorlar şatafata.
yapmacıklığın kasılıyor hayaları
bravo! salonlar dolusu alkışlar sana!

öfkelen, yerin, sevin, ağla, gül
yürü, eğil, kalk, sallan, bükül!

dön geceleri sessizce zihnindeki
kimseleri sokmadığın yatak odasına
bak ve ağla aynandaki yabancıya.

BULUŞMA YERİNDE

çerçevesinin içinde bir aynayım
derin, durağan, bungun
duruyorum sırtımı vermiş duvara
oyalanıyorum hüznle
içimden gelip geçmişlerin anılarıyla.

çerçevesinin içinde bir aynayım
derin, durağan, bungun
sonra sen geliyorsun karşıdan
öpüyorum yüzünü, kucaklıyorum
alıveriyorum içime seni ısıtırlarla.

ORTASINDA KARAKALEM BİR FIRTINANIN

bir

üstümü açtı gece, sıyrılıp çekildi kovuğuna
uyandım, kalkıp oturdum yatağın kenarına
çorabımın teki kaçmıştı altına karyolanın
eğildim, çekip aldım arasından tırnaklarının
pusmuştu oraya, suçlu suçlu bakıyordu öylece
simsiyah bir kedi taklidi yapan uykulu gece.

aynaya baktım, umarsızca bana bakıyordu suretim
dişlerimi fırçaladım, yüzümü yıkadım, kurulandım
askıdan aldım, giyindim evden çıkarken
hâleti ruhiyemi, akşamdan paltomun içinde bıraktığım.

gök g rl yordu, pencereleri kapattım
kapıyı  st ne kilitledim mahmurlu un.
merdiveni inerken d   verdi aklıma:
r yamda, kendimi git gide dikle en bir yoku a vurmu um
sıcakmı  hava, devasa bir par a k zmi  g ne  g kte
r zg rın  fledi i pamukların arasında
dilim dama ıma yapı mı , yorulmu um pek fena...

terden sırlıklam olmasam tutu acakmı ım az daha
sonra aniden betonla ıvermi  bacaklarım
oynatamıyormu um hi , saplanmı  asına a dalı bir bataklı a.
annem...  ıkıyor metruk bir evden, bir tas ayran veriyor
i iyor ve devam ediyormu um yoku umu tırmanmaya...

sırtımı d n yorum ki arkamda daha pek  ok insan
 n m ana-baba g n ne d nm  , mah er yeriymi  ortalık
ka ıyormu uz sonsuzluk denizinden kabarıp gelmekte olan
yakaladıklarını tek tek yutan,  l m adlı o dev dalgadan...

iki

evden çıkmış avluyu geçiyordum ağır adımlarla
hava kapalıydı, bulutlar geçiyordu alçaktan
basıyordu limonluğun taşlarıyla tabanlarıma dünya
simsiyah esniyordu avlu, köhnemiş kuyusuyla.

evin önünde bulduğum küçük çakıl taşı
öylesine attım önümdeki kuyuya
gökyüzü fışkırdı kuyudan!
yaprakları bulutlardan bir ağaca dönüştü kocaman
meyvesi güneşi yüksünmeden taşıyan...

ahşap bir kova duruyordu makaranın ucunda
saldım onu aşağıya ve eğildim kuyuya
anımsamaya çalışan
çıkırığın iniltisini mırıldana mırıldana.
dibinde, gökyüzü adlı ayna
aynada yüzüm vardı!
ürkmesem kafamı koparacağımdan
kovayla çıkaracaktım yüzümü yukarıya.

kuyunun dibinden geçiyordu bulutlar!
geri çekildim ürpererek çıktım aynadan
tırmanıverdim yukarı, soyundum kuyudan
boşaldı çıkırık, düştü kova, kırıldı su
tutundum güneşin uzattığı saçlara, bulutların arasından.

aniden bir şimşek parladı
çatladı göğün narı
bereketin tohumları saçıldı avuç avuç ortalığa
işte geldim, geçiyorum
bulaşarak her şeye ve bata çıka dünyadan.

başkalarına da olur mu bilmem
ah, bu bana olanlar?..
ne zaman dönsem baba ocağıma
farklı yaşlardan kendime rastlarım, oldum olası
bazısı akran, bazısı delikanlı ve hâlâ çocuk bazısı.

bir köşeyi döndüğümde
çarptığım dahi olur bunlardan biriyle
ben tanırım, onlar beni tanımasalar bile.
yol boyu oyalandığımdan onlarla,
beni dalgınlığımla anarlar,
boş boş bakar, almazmışım selamlarını
ayakta uyuduğumu söyler bazı arkadaşlar...

ağaçlardan yere atlar çocuk hâlim; koşar, geçer önümden.
umulmadık bir anda karşıma çıkar
elinde hasret dolu bir bavulla gurbetten dönen hâlim.
benimle birlikte sokağımıza sapar,
önüme düşer, yorgun argın eve tuz, ekmek götüren hâlim.

pek çokları sayabilir kolayca ismin hâllerini,
dua mı, ah mı almışım birilerinden nedir,
unutamam ben her yaştan cismimin hâllerini...

dört

çatladı narı göğün
saçıldı etrafa sağanağın dolgun damlaları
körkütük sarhoş bir rüzgâr çarptı omzuma
ve dönüp giriverdi koluma.
izin verecek değildim ya onun sırnaşmasına?
direndim; yapıştı ellerim köprünün paslı korkuluğuna.
benden yüz bulamayınca, kalmadı umarı
çekti gitti, göğsüme çarparak kanatlarını.

sendeledim, kala kaldım orada
damlalar başladı tıpırdamaya
üstüme açtığım kocaman yarasanın
simsiyah gergin kanatlarında.
çılgın rüzgâr! vurdu bir daha,
tepti, kırdı hoyratça kanatlarını
savurdu, çarptı onu, köprünün demir korkuluğuna.

iri iri damlalarla ah, bu neyin saçısı,
yoksa gözyaşları mı bu,
acılardan devşirilmiş bulutlara?
pişmanlıklar içinde geçmiş ömürlerine
geçmişten birileri mi ağlıyor yukarılarda
huzuru yeşertmek için, bu bereketli topraklarda?

narı yarılmış göğün altında,
kala kaldım öylece, köprünün başında.
şimşek çaktı, gök patladı
o an kırıldı sanki bütün zembereklerin çarkı.
bir kasabada, üstünde iki bin yıllık bir köprünün
durdu iki yanımda zaman
kuyruğuna basmıştım onun, anlardan oluşan...

nehirin kıyısında, kamışlıkta onu gördüm, gençliğimi
soyunuk değildi hayır, hatta başındaydı kasketi
aşağıdan el sallıyordu bana, hüznünlüydü gözleri
her genç kadar tutunmuştu o da hayata ve eğreti
kim bilir böyle kaç kere ah!..
ağzıma getirmişti benim yüreğimi?

kükreyerek bir sel geldi aniden, aldı onu!
ayaklarımın altında beni sendeleterek
kıvrılıverdi birden zamanın kuyruğu.

düştü suya o!
sırılsıklam oldum ben, boğuluyordum
'ne içindeyim zamanın, ne de büsbütün dışında'
rüzgâr üfledikçe, eğilip kalkıyordu,
dizlerini dövüyordu kamışlar...
puslu bir ezgiyle ağıt yakmaya başladılar
hıçkırık mendilleri havalanıverdi oradan
ürkütülmüştü huzurun kuşları o yaslı kamışlıktan.

silkelenip kuyruğunu kurtardı tabanlarımdan
bulanık selle yeniden akmaya başladı zaman
eyvah, geçip gidiyordu gençliğim köprünün altından!..

aniden gök gürültüleri sarmalayıverdi beni,
titreterek içimi... gençliğimi aparmıştı sel!
bata çıka sulara veda ediyordu bana o gencecik el.
telaşla koştum köprünün diğer korkuluğuna
göremedim onu ah, o andan sonra bir daha.

narı yarılmıştı göğün ve esiyordu rüzgâr, delişmen
akıyordu azgın nehir, ben köprüden geçerken.

binaların saçakları altından yürüdüm
hükümet konağının önündeki çay ocağına kadar
teneke sobanın başında bir tabureye iliştim
kurulandım, eğleştim biraz, şekersiz bir çay içtim.

sağanak dinse de havada kara bulutlar vardı hâlâ
hükümet konağının ağzı açık,
benziyordu karnının üstüne yatmış, devasa bir ejderhaya.

karnındaki odalarda arşivler dolusu ölümler,
kara kaplı nüfus kütükleri, tapu kayıtları
dolaşıyordu içeride ellerinde evraklarla
hademeler, memurlar, müdürler oradan oraya.
demir dolaplarda dosyalar, dosyalarda insanlar...
kâğıtlar üzerinde didik didik ediliyorlardı hâlâ...
fısıltılar, iç geçirmeler, söylenmeler dolaşıyordu koridorları
duymuyordu kimse onların sitemkâr yakınmalarını
her biri ölüme karşı destansı bir yenilginin kahramanı...

hükümet konağı yalayıp yutuyordu insanları, açıldı ağzı
girdim içeri elimdeki belgeyle, doktorların imzaladığı
nüfustan düşülmeli annem, memura uzattım ölüm tutanağını.

saklıyorum zihnimin tavan arasındaki sandukada
kendi gözlerimle çektiğim kimi fotoğrafları
kırdığım an parçaları, gözlerimin makaslarıyla
doymadığım asla, gizli gizli çıkarıp bakmalara.

bazı zamanlar, düştüğünde aklıma uzun metraj anılar
yumarım gözlerimi, bulurum kendimi karanlık bir salonda.
tekdüze tıkırtılarla zihnimde döner film makaraları
kimse için bir önemi olmasa da, benim için destansı
göz kapaklarımın perdesinde başlar anıların seansı.

anımsama; o hallaç, elinde yayı ve tokmağı,
pamuk atarcasına atıyor, birbirine yapışmış anıları
havalandıracak ve sonra yeniden dolduracak
yastığımın, yorganımın kılıfına onları.

aniden önümde beliriyor bir sokak köpeği
uçuşan anı pamuklarından mı
yoksa bulutlardan mı sıyrılmış, nedir,
silkeleniyor, sıçratıyor üstüme kirli sularını!..

sakın kimseye vereyim deme sırlarımı
fısıldama o delişmen rüzgâra bile sevgili dut ağacı,
farkındayım, göz ucuyla izlemektesin yazdıklarımı.

ah, nasıl da azgın bir kurttur iştah!
sanki aç kalmış bütün kış karla kaplı bir ormanda
aldırmadan kapılmama anıların akışına
hırlayarak sürdü, oturttu beni salaş bir lokantaya...

bir dergide mi okumuştum, biri mi söylemişti,
yoksa bir rüyadan arta kalan bir şey miydi?
kurtulmaktan söz ediyordu organlardan
öneriyordu mutluluk için mideyi, beyni falan aldılmaktan.

lokantada şimşeklerin ışığında parlıyor,
gök gürültüleriyle titreşiyordu camlardaki damlalar
her biri çam sakızı, ağdalı...
doymak bilmeyen yanları hep aç kalsa da insanın
bir tas çorba yetiyor doyurmaya karnını.

dokuz

saġanak dinse de havada kara bulutlar vardı h  l  
bakışlarımı g  ky  z  nden ařaġılara kaydırırken
aġa larla karşılaştım ilkin, eski dostlarla
 ocukluġumu b  y  tm  şlerdi kucaklarında
kaldırırlardı beni y  ks  nmeden kollarıyla havalara.

şu evden  ıkar, yalancıkdan kızardı yaşlı bir dede:
kuşlara da kalsındı birkaç meyve, b  rt   b  ceġe de.

ah, o  ocukluġum şimdi, sokulur koynuma geceleri
herkesinki kadar  ks  z,  ş  m  şt  r ayakları, elleri
bu d  nyaya gelmiş olmanın en saf, en masum tesellisi.

baba yadigârı saatime göz attım, durmuştu
 salladım bir iki defa, kulağıma tuttum telaşla
 babamın yıllar önceki nabzıydı sanki susan.
 bir saat tamircisinin dükkânı önünde
 buldum kendimi farkında olmadan.

ıslaktı vitrininin camları,
 saatçi gözünde bir lup, ayıklıyordu saatin parçalarını...
 önce zamanı tutan vidaları söktü yuvalarından
 sonra saniyeleri titrek kuyruklarından,
 tutup tutup cımbızla tezgâha bırakıyordu
 dakikaları şeffaf kanatlarından.

saatleri, günleri, haftaları da çıkardı koydu
 yakalayıp yakalayıp kolundan, bacağından, kafasından
 çarkları, vidaları, yayları aşındıran ayları ve yılları da
 bir adam girdi dükkâna ve onun araladığı kapıdan
 nasıl çıkarsa akşam üstleri mağaradan yarasalar
 öylece çıkıp uçuştular kapkara kınkanatlı anlar.

on bir

kafamın içinde bir yas yeri var,
dönüşmüş hısım akraba puslu anılara
başsağlığı dileyerek önümde belirip kayboluyorlar.

yüreğim sıkılmış, nemli bir mendil,
sönmüş ocak, tütmüyor baca, yanmıyor kandil.
dünya denilen bu harman yerinde ah,
hoyratça savurup duruyor ruhları zamanın güçlü kolları
ağır, sakar bir dirgenle simsiyah.

rüzgâr savururken ruhumu dökülecek mi benden
bir avuç buğday, bilmem
bedenim toza toprağa karışıp giderken?

yağmur yüklü bulutlar geçiyor üzerimden, telaşlı
tölmeye devam eden beni bırakıp
söndürmeye gidiyorlar sanki bir başka yangını
sert rüzgâr, ardımda bıraktığım yıllar kadar kararlı
ittiriyor beni yaka paça bir yokuştan aşağı.

ne zaman getirdi ayaklarım beni buraya,
nasıl onca yolu aşırıp geldim mezarlığa?
ne işim var bu servilerin arasında?
serviler benziyorlar batıp gitmekte olan güneşin
bulutların arasından çaktığı çakmağıyla
uçlarını tutuşturduğu devasa mumlara.

ne işim var bu kasvetli bayırda bir başıma?
altındayım ıslak dalların, üstünde çamurlu toprağın
tam ortasında karakalem bir fırtınanın.

dönerken zorlandım rüzgâr göğsüme eserken
eve vardığımda kapıda karşıladı beni yorgunluk
yaşlanıyor artık, yakınıp duruyor dizlerinden.
oturttum mutfakta bir sandalyeye
ovdum dizlerini pantolonumun üzerinden.

çıkarıp ömrümün heybesinden yatırdım günü
saatlere doğradım dikkatin keskin bıçağıyla,
ekmeğimdi gün, sarışın güneşlerin sarı buğdayından
an kırıntıları vardı ekmek tahtamda geriye kalan.

sıyırdım avucuma,
serptim penceremde camlara hohlayan akşamın avuçlarına
bir öğün de olsa doyumluk
bırakması için çekip giderken, sabahın kuşlarına.

on dört

uçup gitti günün son nı da
ustaca bindiği gece kekebeğinin kanatlarıyla
karıştı karanlıklara.

yanadıını okşuyor, saçlarını kokluyorum
soluklanıyor koynumda, i geçiriyor ocukluğum.

Kadirli - Silifke

UĞRUN AKŞAM

kirli paltosunun kanatlarını açarak
sokuldu kente usulca doğudan
bozukluğunu düşürmüş
yaşlı bir dilenci gibi çömeldi
devasa elleriyle yokladı akşam
caddeleri, sokakları, bulvarları.

aniden yanan sokak lambaları
yaktı ellerini, parmaklarını
ve gözlerini aldı arabaların farları
geriye çekildi sendeleyerek
ürperdi sürtündüğü ağaçlar
yalpalayıp savruldu martılar.

bir balıkçı gördü onu sandalında
sokarken yanmış ellerini serin sulara
ağlarını çekmeye başladı sulardan
ve yakamoz balıkları akşamın avuçlarından.

SÖZCÜKLERİN OĞULU

başımı avuçlarımın arasında buluyorum
deniz Boğazı kulaçlıyor hiç durmadan
bakışlarım uçuyor karşı kıyılara
usulca çıkararak gözlerimin kanatları arasından.

her şeyin ve herkesin üstünde yaftalar
biçimlerin gömleklerini germiş düğmelerle ilikler
gevşetilemiyor anlamların kravatları kesinkes
ıh, her şey patlayacak sıkıntıdan ve herkes.

beliriyor dirseklerimin altında bir masa
bir çay bardağı göğе mırıldanıyor buharıyla
yakınıyor midesini bulandıran kaşıktan
deniz terli, Boğazı kulaçlıyor hiç yorulmadan

ben de tikiştirilmişim bu tene
sanki sığacakmışım gibi, daha neler!
kalemimin ucu nereye dokunsa akıyor kanım
dönüşmüşüm kocaman bir mürekkep damlasına meğer.

düşünceler çokuşuyor başıma, sözcükler oğul veren arılar
kalkıyorum masadan yerimden sıçrarcasına...
yürüyorum bir başıma
renklerle birlikte karışıyor arılar da karanlığa
uyanıyor sokak lambaları boyun eğerek akşama.

UZUN MASA

adamin damağında kadının tavsayan tadı
iltifatlarıysa yapışmış genzine kadının
kalmamış içlerinde birbirine edecek tek hece
hiç konuşmadan oturuyorlar öylece

aralarındaki masa başlıyor uzamaya
küçülüyorlar birbirinin gözlerinde git gide.
kadının yanaklarından aşağı düşüyor adam
kadının iki gözünden iki damla yaşla.
son anda kurtuluyor kadının görüntüleri
adamin göz kapaklarını aralayarak
ışık hızıyla iki kelebek gibi yapışıyorlar
masanın öbür ucundaki kadına.

usulca kalkıyorlar masadan tokalaşmadan
iki yarı dolu çay bardağı üşüyor masada
birbirine zıt yönlerle gidiyor adam ve kadın
aralarındaki masa devam ediyor uzamaya.

EŞEK ÖLÜSÜ

hangi sokağına girsem anıların çamuru
beni iştahla yutan kapılar, beni dışarı kusan kapılar...
kesif egzoz ve çöp kokusu.

kent nalları dikmiş eşek ölüsü Bodler'in.

her ağaç servi sokaklarda, parklarda
her çiçek karanfil
sapsarı suratlı çocuklar asılı salıncaklarda
fısıldaşıyor uğursuz uydu kuşları
çürüyor insanlar orada burada
ve her yerde kıvıl kıvıl
küçük, tombul tombul kurtçuklar:
hırslar, oburluklar, kuşkular...

bu kent nalları dikmiş eşek ölüsü Bodler'in.

METAL KELEBEK

*çatırda ey kabuğu gecenin, savrul ey uğursuz kâbus
şangırtılarla dökül isli camları göğün,
parçalan ey kara fanus!*

kayıp düştü elimden, çarptı betona
parçalandı cam ile kadran
fırladı saatin zembereği yuvasından
dağıldı çarklar, bozuldu mekanizma
saçıldı sağa sola akrep ve yelkovan.

kaya gibi sağlamdı, Sovyet yapımı
tıkır tıkır onunla bırakmıştım
geride ömrümün nice yıllarını...

onu aldığım sıralar
aklın sırtı dayalıydı bilime ve sanata
şimdilerde saat gibi umutlar da kırık
her bir vidasını sıkılayıp durduğumuz dünya
çözüldü buzullarına kadar tümenden
yalama oldu her yanı, vida tutmuyor artık!

durup bakmadı bile hoyrat zaman
kurmali saat kılığındaki kırık kalbine
geride bırakarak tarihin teranelerini
uçarcasına gidiyor geleceğın vesveselerine
ve peşinden sürüklemekte bizi de.

saatin kelebek anahtarını
tutuyorum avucumda sımsıkı
ısınıyor, sıcacık oluyor vücudumun ısıyla
bilmem canlanır mı açsam avucumu
başlar mı yeni bir fırtına, onun kanat çırpışlarıyla?

Ekim 2017

ADEM BABA

havayı kokluyor,
  p ve egzostan ayıklıyor sanki aradığı kokuyu
değil geçimlik derdinde ya da ekmek
ona çalışıyor hemşehriler
bedava tutuşturuyor kent her dem öğününü eline
her susadığında önüne çıkıyor şarap çeşmeleri
Bekri Mustafa hayratı hangisine uzatsa elini
avucunun tasından içtiğı kana kana
işi olmaz hiç hesap kitapla
sarhoştur ezelden ve ayılamaz
yüzünü gözünü yıkamadan şarapla.

havayı kokluyor, ayıklıyor sanki aradığı kokuyu
belli ki temiz hava esrar etkisi yapıyor ona.
saat taşımıyor, takvimden habersiz
zamana boyun eğdirmiş bastonunda.

kalabalığın ormanında bir dere gibi akıyor
ne kalabalık umrunda ne kendini umursayan var
kimileri tazıysa da çoğunluğu tavşan kalabalığının
burnunun ucunda havuç, başının üstünde sopa
daralan, genişleyen sokaklar boyunca insanlar insanlar...
çıkıyorlar meydana çıkıyorlar meydandan...

dolaşıyor sağduyu dedikleri bekçi çöp konteyırları arasında
bir kolunda beyefendi ahlak, diğesinde yasa hanım.
girişor zorda kalırsa bir çomak gibi çarkların arasına
girdisini çıktısını en iyi o bilişor kent denilen dişlinin
kaç yazar meydanı zapt etse çevik kuvvet
ne patron işliyor adama, ne tanrı ne devlet...

KARAMBOL

dar alanda kısa paslaşmalar
dizler, dirsekler, omuz atmalar
kemik sesleri, çürükler, morluklar
tribünlere oynarken hakemler
fauller, avantaja bırakmalar, topu taca atmalar.

kırmızı kartlar uçuşuyor havada
sol açıkta boş alana kaçıyor emek
düşüyor sağ bekin tuzağına
adını yazıyorlar durmadan ofsaytlara...

kafalarını koparıyor seyirci birbirinin
erkan-ı harbiye ve umum burjuva
fırlatıyor kelleleri sahaya ibret için
saç baş yolduruyor aydınlara amigolar.

yedek kulübesinin önünde
çimleri tekmeliyor tarih dede.

NİNİNİ

leyli insan yığını bu!
meydanlardan yükseliyor horultuları
ninni dinliyorlar, süzme politikacılardan.
ninni vatandaşlarım ninni!

uykuları derin ve bir ömür uzunluğunda
atalarından miras yüzyıllar öncesinden
sayıklıyorlar uykuda ve geziniyorlar.
ninni kardeşlerim ninni!

yor, içiyor, sevişiyorlar
ekiyor, biçiyor ve ter döküyorlar uykuda
gömülü oldukları karanlık kuyularda.
ninni canlarım ninni!

bitimsiz alacakaranlığın ortasında
yuhluyorlar kendilerine ışık tutanı.
gözlerini alıyor ışık, aman kaçmasın uykuları.
ninni yavrularım ninni!

DELİKANLIM

“ey saç-sakalı ağarmış
babam yaşındaki adam!
açma entel lafazanlığına zihninin kapılarını
sımsıkı dur bir yumruk gibi
sımsıkı avuçlarında tuttuğun
bırakma sakın kimselere iradeni.

hiç umulmadık bir anda gelir
alır seni senden fırtınalı günler
gök yerin başına geçer
ışıldar yine insana dair umutvar düşünceler.

beni anımsa, kaldır,
uzanmakta olduğum zihninden
çağır barikatlardaki şenliğe.”

demişti oğlum yaşındaki genç halim
yıllar öncesinde
hâlâ huzursuzca dönüp durmakta döşeginde.

ABRAKADABRA

cambazlar ve sihirbazlar şahıdır o
aslan terbiyecisi de o,
efendisi hani o melon şapkalarından
tavşanlar, güvercinler çıkaranların.
işî gücü hile ve hurda olan
ele avuca sığmayan zaman.

sayısız maharetlerin, hünerlerin
ve bütün yanılsamaların baş üstadı
herkesi bir şeylerle oyalayıp duran
kısaltıyor her ömrü birer tırnak gibi durmadan.

gözlerini dört aç ve dikkatle izle adamım
ömrünle ödüyorsun bedelini
tekrarı yok bu şovun
işit ezeli ve ebedi fısıltısını onun:

- ne sihirdir ne keramet el çabukluğu marifet!

SABUN KÖPÜĞÜ

kabarıyor ve kuşanıyor odayı
sabun köpüğü-kopuyor,
bir çocuğun telinin halkasından:

havalanıyor... dışbükey aynasının
işte sağ yanında perdeler
önde ben, sol yanda gardırop
kızkardeşi bir ampul tepesinde,
raflar, raflarda kitaplar,
duvarda Don Kişot'u Pikasso'nun
koltuk, masa ve sandalye, eski bir halı
bir geniş yatakta sen
iki avucunun arasında enfarktlı yüreği Nâzım'ın
sabun köpüğü asılı kalıyor havada bir süre
kıkırdayışı aşağıda haylazımın...

yerçekimi bırakmıyor yakasını
yavaşça düşerken halıya
patlayıp bırakıyor birden her şeyi yerli yerine

çocuk tanrısal yeteneğiyle
dolduruyor çocuk soluğunu
yeni sabun köpüğü kürelere
patlıyor birbiri ardına anlar...

AŞK OLSUN!

adımlarımın makasıyla
biçer dururum hasretin kumaşını
diker giyinirim kavuşma gününe, aşk olsun!

günleri kırpa kırpa uzağı ederim yakın
mesafeler metreyle değil, ölçülmeli zamanla
ulaşırım yârin yanaklarına, aşk olsun!

teni tene sürtmekten maksat
ruhlarda başlatmak bir yangını
tutuşturmak için gönlü bürümüş çalıları, aşk olsun!

canda canan, cananda can bulana
eyvallah aşkın gazabına da cefasına da
verdiği coşkuya, alınganlığa da aşk olsun!

muhabbetle içilen demli anılar tazeler arzuları
aynı bardakta karışırız birbirimize
erir içimizde sevdanın şekeri, aşk olsun!

ÇAVLAN

yanıma gel, dedi bana.
dedim: tamam,
aman boşa geçmesin zaman!

beni öp ve sar sımsıkı, dedi.
dedim: aşkın pınarıdır ağız,
mengenesidir kollar arzuların
ve övgüler dizer ruhun tenine
okşayışla dolu avuçlar.

dedi: şiiri bırak şimdi bir kenara,
edep'siz ol, edepsizlik yapsana bana!
dedim: hay hay!
işte bırakıyorum şuraya
çıplaklığımızı dünyadan ayıran
giysiler gibi
şiir nedir ki edepsizliğin yanında?

başlayıp ağızlarımızdan
girdap girdap karışıyoruz birbirimize,
coşkun taşkın sular oluyoruz kabaran
güröl güröl bir uçurumdan
köpük köpük kendini boşluğa
kanat kanat bırakan.

yanıma sokulsana dedi bana.
dedim: tamam,
aman boşa geçmesin zaman!

LEVNİ'DEN TAŞAN

zurnacının şişkin yanakları benimkiler
emziren coşkulu bir ezgiyi, kıvrak
sivri papuçlarının arkasına
basmışım lirizmin, kostak kostak.

taklasıyım çevik davulcunun
düğün dernek zo-zom! zo-zom!
tıngırtısıyım gergin davul derisinin
serçe parmağın titreşimleriyim değnekte...

rengarenk kanatları var neşenin
havada esenlik kuşları
bambaşka bir maviyle gök fersah fersah
gövermiş, gönenmiş ışıklı, ferah mı ferah.

cıvıltılı sevinç çiftetelliye çağırıyor ciddiyeti.

METAFORLAR SOKAĞINDA

kokusunu almasam asla tanımazdım
aniden karşıma çıkıp sarılarak beni kucaklayan
sokaklar dolusu baharın.

şeffaf, devasa adımlarla koşuyordu
görünmeden kimseye tozu dumana katarak
gökyüzü adlı bir dev sokakta.

kaldırımın kenarına boylu boyunca
uzanmış yatıyordu kimselerin fark etmediği
beni sendeleten boşluk.

kokusunu almasam
bu uyaksız metaforlar sokağında
mümkün değildi baharı tanımam.

KARABASAN

berbat bir rüyaydı, basmıştı afakanlar!
zihnimin karanlıkları içindeki fırtınada
tekinsiz bir gemideydim bata çıka
yön yoktu, saçma ve gereksizdi pusula.

düzensiz tekne, sarsılıyordu dalga vuruşlarıyla
içinde çeşit çeşit canlı, bol bol erzakla
ne Ağrı ne Cudi ne Mezopotamya ovaları
patlamıştı yelkenler, gacırdıyordu omurga.

çalkalanıyorduk doruklarla uçurumlar arasında
ne güvercin ne kara parçası ne zeytin dalı...
kan tutar beni, deniz tutmazdı oysa
boğuşuyordum dalgalarla midem kasıla kasıla.

uyandım fırtınalı gecenin eteğinin ucunda
yorgunluk kucaklamış bırakmış olmalıydı beni yatağa.
ah, kalkar kalkmaz yataktan, yana yattı odam!
sallanmaktaydım hâlâ, kan deryasında sıırıslıklam.

DERİNLERDE GÖRÜNEN

derinlerinde bir kıpırtı var her şeyin
her birinin içinde kendi tohumunda saklı
bakışın görüşü, büyüyle dokunuşun
çatlamaya ve yeşermeye hazır hemen
rengarenk püskürtüsüyle dışavurumun.
doğanın kendisine hazırladığı boşluğu
belli doldurmaya özlem duyduğu.

derinlerinde bir kıpırtı var her şeyin
saçılıverecekler sanki
tıpkı gülümseyişle açılması sevincin
kâlp tohumundan taşması dışarıya
gülümseyişler ah... çiçeklenişler
bir mendil olup kaygıları siliveren
o pek sevdiğimiz yüzlerimizden.

derinlerde kıpırtılar
iç geçirerek el sallıyorlar her şeyin içinden
beni böyle meczup, böyle mecnun eden.

BAŞDÖNMELERİ

bir

her gün kendine çıkan bir amortiyim ben
sırtımı yaslayacağım bir habibim yok
her yaptığımdan haberli ve bilen bütün hatalarımı
sırdır hatalar, benimki esrar tarlası
-gezince bazen içinde sis bürür başımı!-

çekiştirmelerin avuçlarından uzakta
bakışların taşlarından ve sırtıma inen yumruklardan
lanetlenmelerden, küfür ve tekmelerden uzakta
fısıltılar, gıybetler, gammazlardan da
bir başıma yürüyorum yolumda.

iki

körebenin körüymüşüm, gözlerim bağlı
nasıl da yıllarca yaşamışım el yordamıyla
oradan oraya sürüklenip durmuşum
bir çakıl taşı gibi dalgaların ucunda
köpük köpük dönerek başım
dalgalardan oluşmuş koşulların avucunda.

farkı yok şimdiki yaşadıklarımın da
dönüyor başım ve benziyor sarhoşluğum
o günlerin bitimsiz sarhoşluğuna.

yaŖam, bir gardiyan gibi girmiŖ koluma
ya mahkemeye... ya mahkemeden...
sorgu sual, zindan... genzimde is kokusu
arkadaŖlarımın ateŖe verildiği otel odaları
simsiyah dumanlar p sk r yor pencerelerinden
dıŖarıda g z  d nm Ŗ simsiyah bir cehalet

kıŖkırtılıp durulan bir cehaletin ortasındaayım
yıllardır ara vermeden, d n yor baŖım.

dört

izbemdeyim bir başıma
dışarıda hüznün sağanakları
ve uğultusu rüzgârın...

hüznün sağanakları altında
tıpırtılarla bir yağmurluk bu ruh
bu ruha saplı bir kılıç bu ben...

belirir odamın karanlığında bir kadının hayali
yarı uyur yarı uyanık uzanmışken yatağıma
döner bedenim ruh kınımında.

izbemdeyim bir başıma
dışarıda hüznün sağanakları
ve uğultusu rüzgârın
döndürür durur başımı.

beş

nice günlerden sonra
bir sabah kapıyı çalıyor hayalin
gülümsüyorsun, ışıltılı gözlerle
mürekkepbalığı gibi kasılıyor dışarıda evren
bir yerlerde doğuyor yepyeni yıldızlar,
doğuyor yeni samanyolları döne döne!
unutulmuş nice güzellik varsa
anımsatıyorsun bana yeniden yine.

ruhuna giriş dudaklarınla başlıyor
dudakların şarap kadehim, cam-ı cem
can-ı cemi suvarıyor...
öpüşmeler dönüşüyor şaraba
imbiklerinde kalplerin.
ah, ben dönüp duruyorum
yörüngesinde kalbimin.

annem bir asma olsa gerektir benim
o emzirdi belki de katıksız sevgisiyle
bana baş dönmelerini...

yan yana uzanmışız
izliyorum göğümüzde dönen kırlangıçları
bütün kıyılarını zapt etmişim sanki sevinçlerin
olmuşum sanki mutluluk diyarının hükümdarı.

bütün kadınlar birer asma olsa gerektir.

yedi

bütün tapınaklarda yıkanıyordu günah hırkaları,
köpürtüle köpürtüle dualarla
-bizse suçlu hissediyorduk kendimizi ölesiye-
dua yetmiyor, sadakalar atıyorlardı
köşeleri düğümlü ağızları açık aç mendillere...

sömürü fabrikalarının bacalarından
duman gibi yayılırken suç şehrin üstüne
adalet porno film yıldızı olmuşken ülkede
kürt etimle, türk kanımla
dönmekte başım hâlâ.

sekiz

nice badirelerden sonra işte
düşe kalka vardığım erdemın kapısında
ruhum gövdemin çarmihına gerili
dönüyor başım.

güneş gökte ilerliyor döne döne
kurumuş dili damağı, geçmiş kendinden.
süzülüyor döne döne kara haber kuşları
geçip gidiyorlar başımın üzerinden.

kapısı sımsıkı kilitli
erdem denilen cennetin
yumrukluyorum, açan yok.
dönüp karşıyorum yeniden hayata
ne yalvaç ne aziz ne isa
asî ve hayta.

avucumda esrarı harabatın
dönüyor başım.

dokuz

söküldüm uykudan
yatağından çıkmış bir vida gibiyim
sabah mahmurluğunu atar atmaz
saplanacağım yeni güne
yıldız tornavidası geçimlik kaygısının
gün boyu sürdürecektir başımı döndürmeye.

içimde çökmüş bir bina var
burnumda çimento kokusu
göz camlarımda şarabın buğusu.

hayal kırıklığı depremiyle
anıların şarap şişeleri eziliyor
bodrumdaki mahzeninde belleğin.
enkaz kaldırma çalışmalarında
bulunuyor ölü bir sahte sarışın
ah, dönüyor başım.

on bir

aylardan sonra
hayal dönüşüyor gerçeğe
söküyor beni kökümden
mıknatısı bakışlarının
çekip alıyor beni benden
ve bağlıyor yörüngene.

döne döne.

on iki

üzengi ve mahmuzlar arasında
kolların, bacakların gümüş parlaklığında
sağrılarla yelenin ortasında
çekiştire çekiştire bir sağa bir sola
çıldırıyor sun doru aşk atını
uzamsızlığın çayır lığında.

elindeki büyölü kır bacı
şaklatıyor sun havada daireler çize çize
-vahşi bir arslan bilirdim ben- kükreyen yüreğimi
uysal bir kedi gibi sokuyor sun onu kafesine...

üzengiye yapışmış ellerin-kolların,
gümüş parlaklığında
şaha kaldırıyor sun doru aşk atını
ruhatlasımda.

saat çıldırır beş var. yalnızım.
karşı koltukta bacak bacak üstüne atmış
iç geçiriyor bir başına kavuşma
kanepeye uzanmış iç geçiriyor can sıkıntısı
duvarlar ezbere bilirler sessizliği
duvarlar sus pus, sabırlı.

saatler çıldırır vuruyor, yoksun hâlâ.
dönüşüyor odam içi boşalmış
eski bir sarnıca.

saatler çıldırır beş geç
birdenbire yağmur alıyor kenti
geliyorsun, sel baskını gibi
doluyorsun odama döne döne.

on dört

yıldızların kopmuş bir inci kolye gibi
saçılıp dökülüğü sulara
gök gürültüleri, şimşek çakımları...
yıldırımların gömülüp saplanması
suların kabaran yüreğine
hortumlar girdaplar ve patlayan sular...

bungunluk sularının dağılıyor sisi
döne döne neşeyle atıyor kalbim
yatağında sarsarak bedenimi.

on altı

toyluğun gönül kırıcı hoyratlığıyla
talan edilmiş gönül bahçelerinden
geçtim kadınların, aşırıdım ne çok meyveler
ne çok filizler, dallar kırdım sakarlıkla...

lakin şimdi bir gonca
bahçıvanlığı öğretiyor bana
dönüşüm benziyor bir berberin dönüşüne
elimde makasla onun etrafında.

BAHAR GAZELİ

nasıl uyanırsa ayılar mahmurca kış uykusundan
puslu bir bahar sabahına öylece uyandı apartman.

günün ilk ışığında kırpıştırarak kamaşan gözlerini
çıktı açığa son uzun kış gecesinin mağarasından.

gerinen salon, esneyen odalar, mahmur koridor
hazırladılar, yolcu ettiler elbirliğiyle beni kapıdan.

düştü cemreler yine, kuru dallarda baharı tutuşturan
yanıyor güneş, yeşeriyor çimenler, bağ ile bostan.

cıvıldaşıyor kuşlar, bülbülse kırk diliyle feryat figan
ya gülü yediveren olmalı ya da gülden öte gülistan.

FIÇIDAN ŞİŞEYE DOLARKEN GAZEL

fırıl fırıl dönüyor başım köpük köpük olmaktan
nice dalgalandım ve geçtim nice girdaptan

terk ettim tortumu, sonra buldum arı ruhumu
uyuşmuş her yanımla yıllarca kımıltısız yatmaktan

fiçimde hiçbir kiri, mikrobu barındırmadım ben
sakladım güneşten damıttığımı, emdiğimi topraktan

canın cananda, cananın canda şifalı nefesi
ser-hoş olayım iyi dilekler gibi kalplerde atmaktan

dokunmasın aman o çiftit ağızlar dudaklarıma
istemem uzak kalayım her alçak hükümrandan

ben ömrümü kemale erenler için sürdüm, sürerim
sakınırım halvette kırk yıl kalsa bile ham softadan.

TUHAF GAZEL

ben bana sağanak, sık sık yağar dururum hep
yüzde yetmişim falan su, dalar giderim kendime yek.

kimse bilmez ben can falan da kurtarırım hep
tutar saçlarından çıkarırım beni derinimden yek.

sokağa vururum arı duru beni tertemiz giydirip hep
dolaştırıp dururum elinden tutup kendimi teknil yek.

portakal gibi soyarım kabuğunu anlamların hep
sobanın üstünde sözcükler kokuyor harf harf yek.

sorarlar şairin bu şiirde anlatmak istediği nedir hep
vicdanın vesveseleri, teraneleri duyguların yek.

DÜLSİNYA İLE KAVUŞMA

rol kesip tirat atarken tahtakurularına ben
trajedime teğet geçen bir melodramdan
sürçmesiyle ayağının çıktın kendi rolünden
yuvarlanıp düştün benim sahneme aniden.

ah, kötü oyuncu, primadonnam, dülsinyam!

altımda sütçü beygiri imgelem, çılgın bir savaşta
koltuğumun altında şiirler, her biri söz mızrağı
kurgusal bir dünyadan fırlamayım, bir doğaçlamacı
hataların hası benden sorulur, budalalığın daniskası.

ah, kötü oyuncu, primadonnam, dülsinyam!

sen makyajların, savaş boyalarının ardında
ben berbat bir oyuncu, kahraman edasında
kaldırıp alıyorum seni imgelemimin terkisine
mecaz kırbacını şaklatıyorum onun naif derisinde.

ah, kötü oyuncu, primadonnam, dülsinyam!

trajedimin gelini benim! sarıyor işte kolların belimi
mahmuzlamamla şahlanıyor atımız yeni bir sahneye
hangi oyunun başlayacağını bilemediğimiz.
alkışlayan yok, salon iyi ki ıssız ve iyi ki boş fuaye.

KAYNAR KAZANDA

melek değil başımdaki, çift boynuzlu zebani!
kara kazanda insafsız, kaynatıp duruyor beni
her çıkma hamlemde drtklyor dirgenini
melek değil başımdaki, çift boynuzlu zebani!

bu kazanın isiyle yazan yazmış bahtımı!
leyli gecede levhi mahfuzun kenarına yazgımı
duymayan kalmadı pek feryat ile figanımı
bu kazanın isiyle yazan yazmış bahtımı!

bir defasında da atmışlardı beni tandıra!
ekmek edip kimler yedi ateşimden sebeple
imdatlarım okundu hep şiir diye edeple
bir defasında da beni atmışlardı tandıra!

bu hamam pek güzel, biraz hoyrat tellakı!
dirgenle keseledi beni, oldum mislerden de mis
kızardım pancar gibi, iim dışım tertemiz
bu hamam pek güzel, biraz hoyrat tellakı!

kazan dediğim bu dünyadır, ey edebiyat hocası!
zebani dediğim vicdan, kimseler yanılmaya
kaynatır beni kazan, bırakmaz anılmaya
kazan dediğim bu dünyadır, ey edebiyat hocası!

BIY BIY BIY BIY BIY!

karagözüm şairim n'ettin neyledin
aman dikkat et, takılmasın sözlerin
şiir hırsızının gezip duruyor gözleri
iki kebikeç gibi dizelerin arasında...

bıy bıy bıy bıy bıy bıy!

keçi değil karagözüm, kebikeç
keçi dediğin dağda bayırda olur
kebikeç canım, bildiğin kitap tırtılı
hoş, biri ot yer yarlar başında
öbürü harfleri götürür ktır ktır
beslenir başka şairlerin kanıyla...

bıy bıy bıy bıy bıy bıy!

aman dikkat, karagözüm, şairim
bir konu daha var seni uyarmam gerek
biliyorum kim kaybetmiş ki
sen bulasın büyük lokmayı fakat
derim ki ben yine de
büyük lokma ye de büyük laf etme...

bıy bıy bıy bıy bıy bıy!

İÇİNDEKİLER

Panter ve Ceylan / 4
Uykuyla Uyanıklık Arasında / 5
Nisyan / 6
Gelmiş Bulunma / 8
Gizli Arzu / 9
Karakucak / 10
Yabancı / 12
Buluşma Yerinde / 13
Ortasında Karakalem Bir Fırtınanın / 14
Uğrun Akşam / 32
Sözcüklerin Oğlu / 33
Uzun Masa / 34
Eşek Ölüsü / 35
Metal Kelebek / 36
Adem Baba / 38
Karambol / 40
Ninni / 41
Delikanlım / 42
Abrakadabra / 43
Sabun Köpüğü / 44
Aşk Olsun / 45
Çavlan / 46

... / ...

Levni'den Taşan /	48
Meteforlar Sokağında /	49
Karabasan /	50
Derinlerde Görünen /	51
Başdönmeleri /	52
Bahar Gazeli /	68
Fıçıdan Şişeye Dolarken Gazel /	69
Tuhaf Gazel /	70
Dülsinya ile Kavuşma /	71
Kaynar Kazanda /	73
Bıy Bıy Bıy Bıy! /	74